

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **Mgr. et Mgr. Ing. J. N.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Zemanem, advokátem se sídlem Brno, Jana Uhra 13, proti žalovanému **Magistrátu města Jihlavy**, se sídlem Jihlava, Masarykovo náměstí 97/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2016, č. j. 29 A 57/2016 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. MMJ/OD/12594/2012, v němž žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu (podání odporu proti příkazu č. j. MMJ/OD/12594/2012-4, JID: 88419/2012/MMJ ze dne 7. 8. 2012). Vzhledem k tomu, že žalovaný dne 17. 5. 2016 o žádosti žalobce rozhodl, vzal stěžovatel svou žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného zpět. Stěžovatel vycházel z toho, že jeho žaloba byla důvodná a vzal ji zpět pro pozdějšího chování žalovaného, a proto požádal krajský soud o přiznání náhrady nákladů řízení.

Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelova žaloba byla podána opodstatněně a stěžovatel ji vzal zpět na základě pozdějšího chování žalovaného, čímž byla splněna podmínka ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Nicméně zároveň konstatoval, že náklady vynaložené stěžovatelem na zastoupení advokátkou nebyly vynaloženy důvodně ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Zdůraznil, že se stěžovatel nechal zastoupit advokátkou, u níž působí jako advokátní koncipient a jako spolupracující odborník na řešení dopravních deliktů. Přitom v průběhu celého řízení jednal téměř ve všech případech sám a z obsahu jeho podání vyplynulo, že je dobře obeznámen s relevantní právní úpravou. I v případech, kdy byl stěžovatel zastoupen ve správním řízení advokátkou, výslovně žádal správní orgán, aby komunikoval přímo s ním. Podání samotného stěžovatele jsou podle názoru krajského soudu velmi podobná podané žalobě a žaloba obsahuje ve srovnání s nimi jen minimum právních argumentů. Soud proto dovodil, že zastoupení stěžovatele bylo ve správním řízení pouze formální a že tvůrcem podání vyhotovených pod hlavičkou advokátní kanceláře byl stěžovatel sám. Náklady soudního řízení na zastupování stěžovatele advokátkou se proto jeví jako uměle vytvořené. Jde tedy o náklady, jež nebyly vynaloženy důvodně.

Krajský soud proto rozhodl výrokem I. svého rozsudku o zastavení řízení a výrokem II. žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Odkazuje na judikaturu Ústavního soudu k nákladům řízení a právu na právní pomoc. Uvádí, že účastníka řízení nelze sankcionovat tím, že mu nebude přiznána část nákladů s odůvodněním, že se mohl bránit sám. Stěžovatel se vymezuje proti argumentaci soudu, že jeho podání a podání jeho zástupkyně jsou podobná. Uvádí, že se nespécializuje na řízení před správními soudy, byť jsou jeho specializací dopravní delikty. Advokátovi žádný stavovský předpis nezakazuje zastupovat vlastního koncipienta, pokud se řízení týká jeho soukromé záležitosti. Stěžovatel si zvolil advokáta, kterému důvěřuje. Závěr soudu, že faktickým tvůrcem veškerých podání je stěžovatel, považuje za spekulativní. Zároveň požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Nelze totiž přehlédnout, že podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, pokud *směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu*.

Přestože stěžovatel kasační stížností formálně napadá rozsudek krajského soudu jako celek, fakticky jeho argumentace směřuje jen proti výroku o náhradě nákladů řízení (II. výrok).

Otázkou přípustnosti takové kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval již dříve. Lze poukázat především na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, ve kterém rozšířený senát judikoval, že „*[u]stanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního, se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení*“. Podle právního názoru vysloveného v tomto usnesení zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kde Nejvyšší správní soud skutečně přezkoumává též (především) výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku krajského soudu o nákladech řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti nepředkládá důvody a k nim se vztahující argumenty, které by věcně zpochybňovaly, či popíraly zákonnost výroku I. napadeného rozsudku. Sotva by to také bylo možné, jestliže řízení před krajským soudem bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby stěžovatelem, tedy zcela v jeho zájmu. Z obsahu stížnostní argumentace jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel fakticky domáhá jen přezkoumání a zrušení výroku II. napadeného rozsudku, kterým mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Stěžovatel krajskému soudu v podstatě vytýká jen to, že nesprávně uvážil o důvodnosti (účelnosti) jím vynaložených nákladů na zastoupení advokátkou v řízení před krajským soudem. Žádnou argumentaci, z níž by dovozoval sám stěžovatel přípustnost takové kasační stížnosti nebo z níž by ji bylo možno dovodit, kasační stížnost neobsahuje. Nejvyšší správní soud sice nepřehlédl, že stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že kasační důvody budou podrobněji rozvedeny ve lhůtě jednoho měsíce od podání kasační stížnosti, je však třeba zdůraznit, že kasační stížnost byla podána 14. 9. 2016 a doposud doplněna nebyla, přestože měsíc od jejího podání uplynul již 14. 10. 2016.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů jednoznačně konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele směřuje výlučně proti výroku napadeného rozsudku o nákladech řízení (výrok II.); podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je taková kasační stížnost nepřípustná.

Z uvedených důvodů proto zdejšímu soudu nezbylo, než kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout jako nepřípustnou.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků. O této žádosti však nerozhodoval, neboť za situace, kdy je samotná kasační stížnost nepřijatelná, by musel být případně zaplacený soudní poplatek po odmítnutí kasační stížnosti stejně stěžovateli vrácen.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu